

BLOG

MAIG 2017

- L'audiència de TV3 està en mínims històrics, però la competència no està molt millor

ABRIL 2017

- Llums i ombres en les sales de cinema

FEBRER 2017

- El sector de la producció televisiva a Europa s'està concentrant a passos gegants
- Els ajuts al cinema i l'audiovisual a França, explicats pel CNC

GENER 2017

- La 'nova' BBC: finançament estable i expansió controlada

DESEMBRE 2016

- La producció catalana en el nou ordre audiovisual mundial

NOVEMBRE 2016

- L'OPA analitza el present de la producció audiovisual catalana i apunta els seus reptes de futur
- Seixanta anys de televisió a Espanya (i a Catalunya): i ara què?

OCTUBRE 2016

- La irrupció del Facebook Live a l'escenari audiovisual

SETEMBRE 2016

- Del Broadcasting al Media: les corporacions públiques europees i l'ecosistema digital

Una dècada de cinema a Catalunya: jardí o parc?

28 FEBRER 2014

JOSEP GIFREU

La metàfora del jardí abandonat que Miquel Porter-Moix va aplicar a l'estat del coneixement sobre el cinema català els anys 80 ha deixat de tenir sentit els últims anys. Almenys fins a un cert punt. El símil del jardí ha estat reprès i matisat per Carles José i Solsona en el seu darrer estudi *Una dècada de producció cinematogràfica a Catalunya (2002-2011)* (que acaba de publicar aquest portal d'OPA), que ajuda a desmentir-lo.

El coneixement del sector cinematogràfic i audiovisual català s'aproxima més a la idea d'un parc amb múltiples entrades i recorreguts que no a un jardí casolà i mig abandonat. L'estudi de Carles José n'és una bona mostra, i l'interès suscitat per les conclusions d'aquesta recerca tant entre els professionals del sector, com entre els representants de l'administració, com en la premsa del país, corrobora l'argument de Marc López en el pròleg quan diu: "l'anàlisi i el coneixement profund del sector audiovisual han de ser premissa ineludible per a qualsevol Govern abans de portar a terme el disseny i la implementació de polítiques públiques al respecte".

Algunes de les dades més significatives sobre l'evolució econòmica de l'última dècada del cinema català foren objecte d'atenció i de valoració en el recent acte de presentació de l'estudi de Carles José a la Universitat Pompeu Fabra. Acte que incloïa un col.loqui sobre "Perspectives i polítiques per a la producció de cinema a Catalunya" que comptà amb la presència i les qualificades valoracions del Conseller de Cultura, Ferran Mascarell, i de dos productors de llarga trajectòria, Carlos Fernández, de Filmax, i Edmon Roch, d'Ikiru Films. La crònica detallada de les seves intervencions ja ha estat ressenyada en aquest blog per Reinald Besalú.

Aquí m'agradaria només afegir i destacar algunes de les bones vibracions, definitivament positives, que vaig sentir arran de l'encontre, per desgràcia no gaire habitual, entre representants del sector empresarial del cinema català, de l'administració pública i de l'acadèmia per parlar justament de polítiques i perspectives de la producció audiovisual a Catalunya.

En primer lloc i després de les diverses intervencions del col.loqui, moderat per Joan M. Corbella, em va semblar que planava a l'auditori una sensació de canvi d'etapa i de canvi en positiu. A diferència d'altres debats on el pessimisme a causa de la profunda crisi i la manca de perspectives sol amarrar tota discussió entre creadors i productors, en aquesta ocasió el sentiment era un altre. Ningú no menystenia la gravetat de la crisi. Però, es respirava paradoxalment un nou aire: un aire d'ampli acord sobre diagnòsi i prioritats que compartien sector i administració. De fet, els dos productors expressaren una clara sintonia amb els plantejaments del conseller Mascarell i aquest explicità, per si algú en dubtava, que ell i el seu departament no tenien cap mena de confrontació amb el sector, sinó tot el contrari. Per tant, semblava desprendre's del col.loqui algunes evidències dignes de destacar.

Una, que el cinema i l'audiovisual són avui una prioritat indiscutible de les polítiques culturals de Catalunya. Dues, que el sector professional i l'administració busquen plegats vies de sortida a la crisi generalitzada de la producció, vies que impliquen alhora el sector públic (ICEC i TVC) i el sector privat, i que poden concretar-se en un nou model de suport al cinema que quedaria definit abans de l'estiu. Tres, que disposem d'un sector altament competitiu en talent, en formació, en preus, en prestigi i fins i tot en capacitat de penetració internacional.

l quart raó d'interès: que les polítiques del departament de cultura en aquest àmbit mantenen una coherència notable, com recordà Mascarell: primer, denunciant les polítiques estatals de l'IVA cultural i la inhibició del govern central en unes lleis tan decisives com la del mecenatge i de la pirateria; i segon, propiciant la creació d'una taxa als operadors d'Internet que permetria de disposar d'uns 20 milions d'euros per al sector i crear un fons d'inversió que ajudés, no tant a subvencionar produccions, sinó a finançar-les, problema que ha estat i és el gran taló d'Aquiles dels productors.

En definitiva, des de l'OPA ens podem sentir molt satisfets de contribuir, no sols a fer de la recerca continuada sobre la producció cinematogràfica i audiovisual a Catalunya un jardí virgilià, sinó també a promoure l'encontre entre els actors interessats i a propiciar el debat públic sobre un sector creatiu i cultural central de la cultura contemporània.